

Sygn. akt VI P 571/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: stażysta Agnieszka Łumińska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o wynagrodzenie za okres czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień 2012 roku oraz listopad grudzień 2012 roku i odsetki za opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia

orzeka:

I. Umarza postępowanie w zakresie żądania wynagrodzenia;

II. Zasądza od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powódki A. S. tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia w terminie łącznie kwotę 705,54 zł (siedemset pięć 54/100);

III. nadaje wyrokowi w punkcie II rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2013 roku A. S. złożyła pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wnosząc o:

- zasądzenie kwoty 9 031,61 zł brutto stanowiącej wynagrodzenie za okres: czerwiec 2012 roku w wysokości 4000,00 zł brutto, lipiec 2012 roku wysokości 4000,00 zł brutto, sierpień 2012 roku w wysokości 49,50 zł brutto, wrzesień 2012 roku w wysokości 612,53 zł brutto, listopad 2012 roku w wysokości 41,95 zł brutto, grudzień 2012 roku w wysokości 327,63 zł brutto;

- zasądzenie odsetek z tytułu opóźnienia wypłaty wynagrodzenia za wskazane ww. okres.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że w pozwanej spółce jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Od stycznia 2012 roku pracodawca zaczął opóźniać się z wypłatami wynagrodzenia i wypłacać je w ratach. Do dnia złożenia pozwu nie dokonał płatności za wskazane miesiące pomimo wysyłanych wezwań do zapłaty (pозew k. – 1 – 2).

Wykonując zobowiązanie Sądu, pismem z dnia 28 maja 2013 roku, powódka sprecyzowała swoje roszczenie żądając wypłaty wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetki za miesiące:

- czerwiec 2012 roku w wysokości 2 853,96 zł netto wraz z ustawowymi od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;

- lipiec 2012 roku w wysokości 2853,96 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- sierpień 2012 roku w wysokości 33,00 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2012 roku do dnia zapłaty;
- wrzesień 2012 roku w wysokości 426,98 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- listopad 2012 roku w wysokości 28,05 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- grudzień 2012 roku w wysokości 225,27 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty (pismo z dnia 28 maja 2013 roku – k. 10).

W dniu 29 maja 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki (nakaz zapłaty z dnia 29 maja 2013 roku – k. 11).

Pismem z dnia 19 czerwca 2013 roku pozwana spółka złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając wniesiony sprzeciw strona pozwana wskazała, iż przedstawiła powódce plan rozliczeń zaległych wynagrodzeń zgodnie z którym:

- kwotę 2 853,95 zł pozwana zapłaci powódce do dnia 31 maja 2013 roku;
- kwotę 2 853,95 zł pozwana zapłaci powódce do dnia 30.6.2013 roku.

W dalszej kolejności strona pozwana podniosła, że wywiązuje ze wskazanego planu. Do pozostałych kwot tj. 33,00 zł netto, 28,50 zł netto oraz 225,27 netto nie może się odnieść, gdyż nie zna ich podstawy oraz sposobu naliczania (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 21 – 22).

Powódka pismem z dnia 26 sierpnia 2013 roku powódka zmodyfikowała swoje powództwo wnosząc o przyznanie kosztów sądowych lub kosztów na postawie art. 102 k.p.c. oraz oddalenie sprzeciwu pozwanego i zasądzenie odsetek. Uzasadniając swoje stanowisko podniosła, iż otrzymała zaległe wynagrodzenie jednak z opóźnieniem, dlatego żąda zasądzenia odsetek w wysokości :

- 330,36 zł za okres od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia 31 maja 2013 roku od kwoty 2 853,96
- 334,42 zł za okres od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia 5 lipca 2013 roku;
- 40,76 zł za okres od dnia 11 października 2012 roku do dnia 5 lipca 2013 roku (pismo z dnia 26 sierpnia 2013 roku – k. 51 – 52).

Na rozprawie przeprowadzonej w dniu 7 kwietnia 2014 roku powódka cofnęła pozew o wynagrodzenie za miesiące: czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień listopada oraz grudzień 2012 roku, wskazując iż otrzymała zaległego wynagrodzenia. Pottrzymała żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie wypłaty wynagrodzenia w łącznej kwocie 705,54 zł

(protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2014 roku).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. była zatrudniona w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej w dniu 11 listopada 2009 roku, na stanowisku asystenta projektanta, w pełnym wymiarze czasu pracy, z miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 4 000,00 zł brutto (umowa o pracę z dnia 11 listopada 2009 roku – k. 3).

Porozumieniem zmieniającym umowę o pracę z dnia 27 września 2012 roku strony zgodnie ustaliły, iż od 1 października 2012 roku miesięczne wynagrodzenie zasadnicze będzie wynosić 2 200,00 zł brutto (porozumienie zmieniające z dnia 27 września 2012 roku – k. 4).

Od stycznia 2012 roku pracodawca opóźniał się z wypłatą wynagrodzenia oraz nie wypłacał go w pełnej wysokości – wypłacane było ono w ratach. W dniach 31 maja 2013 roku oraz 5 lipca 2013 roku pozwana spółka wypłaciła powódce zaległe wynagrodzenie, jednak bez odsetek za opóźnienie (wyciąg bankowy z dnia 6 marca 2013 roku – k. 5 – 6; potwierdzenie przelewu – k. 31, 32, 54, 55, 60, 61).

W dniu 21 lutego 2013 roku powódka otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano likwidację działalności spółki (wypowiedzenie z dnia 21 lutego 2013 roku – k. 64).

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, co pozwoliło uznać je za rzetelny i w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. S. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. źródłem roszczenia o odsetki może być czynność prawna, ustawa lub orzeczenie sądu. Odsetki nie mają jednolitego charakteru, spełniają bowiem różne funkcje gospodarcze. Co do zasady wyróżnić można dwa rodzaje odsetek: kapitałowe, które pełnią przede wszystkim funkcję wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału oraz odsetki za opóźnienie, stanowiące rekompensatę za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego – art. 481 k.c. Świadczenie odsetkowe ma charakter akcesoryjny, gdyż roszczenie o odsetki nie może powstać bez roszczenia o zapłatę zasadniczej sumy pieniężnej (sumy głównej). Akcesoryjność odsetek oznacza, iż często dzielą one los zobowiązania głównego, chyba że co innego stanowi ustawa lub umowa (A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 359 Kodeksu cywilnego, LEX nr 159669).

Odsetki z chwilą powstania uzyskują byt samoistny, niezależny od długu głównego (wyrok SN z dnia 7 czerwca 2001 r., III CKN 369/00, LEX nr 52358). Za najistotniejszy przejaw samodzielności roszczenia odsetkowego uznaje się okoliczność, że nie wygasa ono mimo umorzenia czy przedawnienia zobowiązania głównego. Bowiernie roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, powstawszy raz, uzyskuje byt niezależny od długu głównego i według własnych reguł ulega przedawnieniu. Może więc ono istnieć zarówno po wygaśnięciu wskutek przedawnienia świadczenia głównego, jak i po upływie terminu przedawnienia przewidzianego dla tego roszczenia, jeżeli zostało ono wcześniej spełnione. Roszczenie uboczne obejmujące odsetki cechują więc własne reguły powstawania, wymagalności i przedawnienia. Może ono też być czynione przedmiotem samodzielnego powództwa (A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 481 Kodeksu cywilnego, LEX nr 159798).

Termin wypłaty wynagrodzenia nie był u pozwanej ustalony, a przynajmniej żadna ze stron nie złożyła dokumentów potwierdzających takie ustalenie. Zgodnie z art. 85 § 1 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Paragraf 2 cytowanego artykułu stanowi, że wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Biorąc pod uwagę powołane przepisy, pozwany nie dokonując wypłaty wynagrodzenia – za czerwiec 2012 roku najpóźniej w dniu 11 lipca 2012 roku, za lipiec 2012

roku najpóźniej w dniu 11 sierpnia 2012 roku i za wrzesień 2012 roku najpóźniej w dniu 11 października 2012 roku – pozostawał w zwłoce.

Zgodnie z art. 481k.c. w związku z art. 300 k.p. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z tego względu należne są powódce odsetki ustawowe: od wynagrodzenia czerwiec 2012 roku liczone od daty 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty tj. 31 maja 2013 roku, od wynagrodzenia za lipiec 2012 roku od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty tj. 5 lipca 2013 roku oraz od wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2012 roku od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty tj. 5 lipca 2013 roku.

Jak już było wyżej wskazane, niezależnie od przyczyn opóźnień, powódka jako pracownik miała prawo za swoją pracę otrzymywać w terminie należne wynagrodzenia, a pracodawca był zobowiązany je wypłacać. Skoro dokonał tego po upływie terminu, na który wskazuje art. 85 k.p. żądanie powódki zasądzenia odsetek za opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia było w pełni zasadne. Z tego względu Sąd w punkcie II wyroku zasądził na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 300 k.p. od pozwanej na rzecz powódki kwotę 705,54 zł.

Powódka na rozprawie przeprowadzonej w dniu 7 kwietnia 2014 roku cofnęła powództwo w zakresie żądania wypłaty zaległego wynagrodzenia, gdyż zostało jej ono wypłacone. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięcie połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Dlatego też Sąd w punkcie I wyroku Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania wynagrodzenia.

Sąd z urzędu, na podstawie art. 477² k.p.c. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.